

РАН БОСИЛЕК ЦИГУЛАР

chitanka.info

Цигулар чуден в гора засвирил. Свирил и дирил приятел верен.

Дочул го Вълчо. Дошъл при него. Спрял се, послушал, па заговорил:

— Бай Цигуларко, хубаво свириш. Можеш ли някак да ме научиш така да свиря? С хубава свирня ще си примамвам лесно овчици!

— Бива, Вълчане — рекъл свирачът. — Ела след мене!

И Вълчо тръгнал. Стигнали скоро дърво свалено. Свирачът с мъка го понадигнал.

— Пресегни с крака! — рекъл на Вълчо. — Под това дърво има цигулка. Вдигни я леко! С нея ще свириш.

Подпъхнал крака Вълчо зарадван. Но цигуларят пуснал дървото и му притиснал здраво краката.

Дръпнал се Вълчо, почнал да вие:

— Олеле, майко, какво дочаках!

— Тъй ти се пада! — рекъл свирачът. — Кой овце граби, гуслар не става!

Тръгнал свирачът сам из гората. Дръпнал пак лъка и си засвирил. Чула го Лиса. Дошла при него.

— Хубаво свириш, бай Цигуларко. Можеш ли някак да ме научиш така да свиря, та по-лесничко пилци да хващам?

— Мога, кумице — рекъл свирачът. — Ела след мене!

Тръгнала Лиса.

Стигнали скоро тясна пътечка. Свирачът привел един клон жилав.

— Дай си краченце — рекъл на Лиса. — Ще го завържа да се огъне, та по-пригодно да държиш лъка.

— Вземи, вържи го — рекла му Лиса.

Той ѝ завързал крака о клона. После огънал друг клон отсреща и пак ѝ рекъл:

— Другото краче дай тука, Лисо!

И той завързал здраво и него. Па пуца двата клона нагоре. Те се изправят, Лиса увисва. Замахва крака и заскимтява.

— Тъй ти се пада! — рекъл свирачът. — Кой пилци хваща, гуслар не става!

Тръгнал свирачът пак из гората. Дръпнал си лъка и си засвирил, дано го чуе приятел верен.

Зачул го Заю. Дошъл при него. Спрял се, послушал, па заговорил:

— Бай Цигуларко, хубаво свириш. Я да научиш и мен да свиря. На нашите зайци свирач ще бъда. От всеки заек зелка ще вземам — богат ще стана!

— Защо не, Зайо, ще те науча — казал свирачът. — Ела след мен!

И той го завел под едно дърво и там му рекъл:

— Ти имаш предни крака възкъси. Мъчно ще свириш. Ще трябва да се разтегнат малко.

И той му вързал здраво краката, па го увесил на една клонка.

Люшнал се Заю, заплакал жално.

— Тъй ти се пада! — рекъл свирачът. — Кой зелки сбира, гуслар не става!

И цигуларят пак си засвирил. Колкото свирел, по се унасял.

Окъсан дървар дошъл при него. До едно дърво се пооблегнал, разтворил уста: слуша ли, слуша.

Спрял цигуларят, той не продумва — стоял омаян. Най-подир рекъл:

— Да си жив, момко! Цял ден съм сякъл дърва в гората, но както свириш — до утре слушвам!

— Пък аз на тебе цял живот свирвам! — рекъл свирачът. — Ти ще ми бъдеш приятел верен!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.